

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: P.T., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného** Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 19.2.2014, č. j. KrÚ 9406/2014/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 28.8.2013, č.j. OSA/P-930/13-D/17, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 12.6.2013 okolo 15:46 hod. při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Yeti, registrační značky (spz) „X“, překročil v ulici Sukova v Pardubicích nejvyšší dovolenou rychlost v obci

stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích (50 km/h) o 10 km/h (po odečtení přípustné tolerance měřicího zařízení ve výši ± 3 Km/h). V žalobě vymezil žalobce následující žalobní body:

1. Nezákonné projednání přestupku v nepřítomnosti zmocněnce obviněného

Žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v doplnění odvolání uvedl odvolací důvody, mimo jiné i „*provedení ústního jednání v nepřítomnosti zmocněnce obviněného, ač ten se řádně a včas z ústního jednání omluvil, přičemž tuto omluvu následně doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti*“. Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti je konstitutivní právním aktem ošetřujícího lékaře, jako správního orgánu, z tohoto rozhodnutí vyplývá i povinnost zdržovat se v místě pobytu. Místem pobytu zmocněnce žalobce není město Pardubice, nýbrž Praha, a ani „*s notnou dávkou tolerance nelze posuzovat místo vzdálené více než 10 km od místa bydliště, jako místo pobytu, i v případě, že by dočasně práce neschopný měl povolené vycházky – přičemž v daném případě je zmocněnec žalobce povolené neměl.*“ Dále uvedl, že „*v tomto případě je zcela irrelevantní, jestli zmocněnec žalobce byl fakticky nemocný nebo nebyl. Jestliže zmocněnec byl prokazatelně dočasně práce neschopný, skutečnost, jestli měl zmocněnec žalobce zlomený malíček, páteř, mor nebo malárii, není rozhodná v posuzování toho, zda se mohl účastnit ústního jednání nebo nikoliv. Podstatné je, že posuzující lékař na základě diagnózy stanovil zmocněnci žalobce rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti povinnost zdržovat se v místě pobytu, kterou ten musel pod hrozbou sankce dodržet*“. Dále citoval z rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 16Ad 18/2010. Dále uvedl, že pokud žalovaný zjistil, že rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti bylo stornováno, nemá to vliv na nezákonnost neuznání řádnosti a včasnosti omluvy zmocněnce žalobce z ústního jednání. Storno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti má vliv pouze na vyplácení dávek podpory dle zákona o nemocenském pojištění. Dále zde rozvinul další své osobní názory na neuznání řádnosti a včasnosti omluvy zmocněnce žalobce z ústního jednání, když odkázal i na nález Ústavního soudu ve věci vedené pod sp. zn. II. ÚS 2448/08.

2. Nezákonné rozhodnutí bez důkazů

Správní orgán I. stupně fakticky neprovedl dokazování, protokol o ústním jednání neobsahuje jediný provedený důkaz. Žalobce dále „*poukázal na skutečnost*“, že v době údajného spáchání přestupku byla na „*pardubické Sukově třídě*“ zvýšená nejvyšší povolená rychlost na 70 km/h, to však správní orgán opomenul. Pokud by si správní orgán vyžádal od zasahujících policistů fotografie z místa měření, nebo by policisty vyslechl, sám by seznal, že rychlost povolená v den, kdy místem projížděl žalobce, byla zvýšena. O tomto výše uvedeném tvrzení „*hovoří i videozáznam*“, který žalobce přiložil k žalobě. Ze svědecké výpovědi spolujezdce žalobce, D.P., jehož výslech navrhl žalobce v podaném odvolání, by vyplynulo, že tento viděl dopravní značku B20 stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/h. Dále žalobce tvrdil, že uvedený videozáznam, „*který žalobce přikládá k podané žalobě (doplňeno samostatným podáním na CD z důvodu technického omezení elektronické podatelny)*“, přičemž z tohoto videozáznamu je patrné umístění zmíněné dopravní značky.

3. Nezákonný postup žalovaného v odvolacím řízení

Žalovaný fakticky prováděl dokazování za účelem prokázání neplatnosti výše uvedeného rozhodnutí o pracovní neschopnosti, byla porušena zásada ústnosti, když podle zákona o přestupcích (§ 74 odst. 1) o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání.

4. Absence návodu k použití

Měření rychlosti musí být provedeno dle podmínek Českého metrologického institutu, když musí být dodržen certifikačně schválený postup měření. Žalobce namítl „zatajený důkaz“, a to návod k použití měřicího zařízení. Z tohoto návodu vyplynula jednoznačná skutečnost, že policista měřil v rozporu s návodem k použití měřicího přístroje, resp. nebyl správním orgánem prokázán opak, tj. že policista měřil v souladu s návodem k použití měřicího přístroje. Žalobce musí mít reálnou možnost tvrzení žalovaného vyvrátit. Žalobci je známo, že „certifikát o schválení typu měřidla k danému měřicímu zařízení je uvedeno v základních metrologických charakteristikách, že měřicí úhel 0° “ a z certifikátu vyplývá, že nejsou povoleny žádné odchylky, tj. jiný typ měřicího zařízení má měřicí úhel $22^\circ \pm 1^\circ$.

5. Měření provedeno v rozporu s podmínkami uvedenými v certifikátu o schválení typu měřidla k danému měřicímu zařízení

Opětovně žalobce uvedl, že v návodu k obsluze měřicího zařízení je uvedeno v základních metrologických charakteristikách, že měřicí úhel je 0° , a že nejsou povoleny žádné odchylky. Z fotografie „záznam o přestupku“ je patrné, že úhel měření v daném případě je zjevně mimo úhel 0° , ten by byl dodržen, pokud by měření bylo provedeno s měřicím zařízením, která má policista v ruce a nachází se právě ve středu jízdního pruhu, ve kterém jede vozidlo. Právě „k nutnosti dodržení úhlu 0° navrhoval žalobce v podaném odvolání, provést návod k obsluze“ a na důkaz tohoto tvrzení, správní orgány tento důkaz neprovedly a nevypořádaly se s touto otázkou. Pokud by správní orgán provedl důkazy, dospěl by k závěru, že výstup z měřicího zařízení neprokazuje uvedené jednání žalobce, když při měření bylo postupováno v rozporu s návodem k obsluze. Dále bylo měřeno dle spisu Policie ČR na vzdálenost 154 m, s ohledem na to, že fotografický přístroj má v daném případě zpoždění závěrky spouště cca 0,8 sekundy, tak s ohledem na postavení vozidla a úhel odklonu měřicího zařízení je zjevné, že nebylo změřeno vozidlo žalobce, ale vozidlo předchozí a vozidlo žalobce vjelo do záběru vlivem zpoždění závěrky spouště fotografického přístroje. K tomu uvedl údaj ze zkušební laboratoře d' TEST o zpoždění závěrky a uvedl svůj vlastní výpočet k doložení uvedeného závěru.

6. Policista nemá proškolení k užívání měřicího zařízení

Součástí spisové dokumentace není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení, když podle příslušných předpisů smí měřicí zařízení obsluhovat pouze osoba, která k tomu byla řádně proškolená. Povinnost proškolení obsluhy měřicího zařízení stanovuje i Závazný pokyn policejního prezidenta č. 160 z r. 2009.

7. Absence materiálního aspektu

Žalovaný se nijak nezabýval materiální stránkou přestupku. Žalobce dále uvedl obecně známé teoretické závěry o materiální stránce přestupku. Na dané komunikaci jela kolona motorových vozidel v bezpečných odstupech 2 sekundy, tato kolona byla nepřerušovaná a

jela plynule, vozidlo žalobce nemohlo s ohledem na fotografii jet nějak rychleji než ostatní vozidla, Městská policie tedy zcela „selektivně“ vyjímala stejně jedoucí vozidla z kolony. Již taková selekce je v rozporu s § 79a zák. č. 361/2000 Sb., kdy není naplněna podmínka za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, kdy městská policie neměřila zjevně za tím účelem, ale za účelem naplňování „*městské pokladny*“ selektivním, ba i „*až náhodným výběrem vozidel*“. V daném případě byla škodlivost jednání žalobce „*zcela žádná*“. Dále žalobce uvedl srovnání se zahraničím, kdy je policí tolerována i výrazně vyšší jízda plynule jedoucí kolony vozidel. Žalobce dále dodal, že z fotografie měření je zjevné porušení zákona cyklistou, který jede na přechodu pro chodce, což městská policie nijak neřešila. Obecná „*floskule*“ správního orgánu I. stupně o delší brzdě dráze není přiléhavá, neboť v rychlosti 60 km/h je brzděná dráha na suché vozovce 20 m, v případě žalobce by byla brzděná dráha toliko 20 m. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „*NSS*“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu

zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy vinny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce.

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění). Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přestupkové jednání žalobce bylo zdokumentováno a prokázáno jednak oznámením o přestupku sepsaném na místě samém dne 12.6.2013, z něhož vyplývá, že žalobce dne 12.6.2013 okolo 15:46 hod. při řízení motorového vozidla to. zn. Škoda Yeti, rz „X“ jel v ulici Sukova v Pardubicích rychlostí 60 km/h (po odečtení tolerance), čímž překročil v tomto místě nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h o 10 km/h. Následně byl zastaven hlídkou Městské policie Pardubice a ztotožněn. Přestupkové jednání bylo dále prokázáno zcela jasnou fotodokumentací žalobcem řízeného vozidla, z níž je zřejmé, že na uvedeném místě skutečně toto vozidlo jelo rychlostí 60 km/h, když jak uvedl správní orgán I. stupně *„z uvedeného snímku je dále patrné, že záměrný kříž měřicího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na projíždějící vozidlo. Dále z fotografického záznamu je zřejmé, že na sedadle spolujezdy vedle řidiče uvedeného motorového vozidla nikdo neseděl“*. Dále správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že se jedná o přehledný úsek a místo změření rychlosti vozidla řízeného žalobcem bylo vzdáleno od místa zastavení 154 m, nemohlo tedy dojít *„k záměně řidiče“*, neboť vozidlo bylo stále na dohledu hlídky Městské policie Pardubice a ve vozidle se řidič nacházel sám. Dále je ve správním spisu založen ověřovací list vydaný Českým metrologickým institutem, který svědčí o ověření měřicího přístroje. Námitky žalobce, vznesené jak v průběhu přestupkového řízení, tak i v žalobě, jsou zcela zjevně obstrukčního a účelového charakteru, jak bude dále uvedeno. Těmito námitkami žalobce *„zaplevelil“* zejména žalobu ve snaze zpochybnit zcela jasné závěry správních orgánů o vině žalobce. Krajskému soudu je již z dlouhé řady jiných věcí (např. 52A 60/2014, 52A 30/2014 atd.) známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem již v přestupkovém řízení volí zmocněnci žalobců takovou procesní strategii, která již sleduje zcela evidentně mimoprocesní cíle (srov. např. rozsudek NSS ze dne

4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31). Obecně lze předeslat, že žalobcovy námitky se na první pohled „tváří“ odborným dojmem, avšak při bližším pohledu na jejich podstatu a účel z nich lze vyvodit pouze zbytečně rozsáhlou a topornou snahu vyvinutou zástupcem žalobců v těchto věcech o zrušení žalovaného rozhodnutí z účelových a obstrukčních důvodů (s tím, aby věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, aby došlo k prekluzi dle zákona o přestupcích). To lze v dané věci např. demonstrovat na tvrzení žalobce o tom, že v místě měření byla umístěna dopravní značka B20a, povolující nejvyšší povolenou rychlost 70 km/h, což údajně žalobce prokazoval videozáznamem, „který žalobce přikládá k podané žalobě“ a zároveň žalobce tvrdil, že by toto zároveň mohl dosvědčit spolujezdec žalobce D.P., jehož výslech žalobce v odvolání navrhoval, a který údajně „viděl“ uvedenou dopravní značku. Uvedené tvrzení o existenci této dopravní značky neuplatnil žalobce v odvolání, ale až v žalobě, zároveň ani důvěryhodně nevysvětlil, proč až v žalobě uvedl takové „převratné“ tvrzení. Pokud ve vozidle řízené žalobcem cestoval i jeho zmíněný spolujezdec, který by údajně „viděl“ uvedenou dopravní značku, tak by v případě pravdivosti takového tvrzení to doložil již v průběhu přestupkového řízení, nikoliv až v žalobě. Navíc jednak uvedený videozáznam žalobce k žalobě nepřiložil, jak tvrdil v žalobě a dále existence uvedené osoby ve vozidle řízené žalobcem v době spáchání přestupku nebyla prokázána ani v přestupkovém řízení, že taková osoba se ve vozidle nacházela, když to lze seznat i pouhým nahlédnutím do zmíněné fotodokumentace. Z ní, jak konstatoval ostatně již správní orgán I. stupně, není vůbec zřejmé, že by se ve vozidle nacházela další osoba, ledaže by tato osoba tam skutečně byla v „neviditelné podobě“. Ostatně žalobce nijak v žalobě nevyvrátil závěry správního orgánu I. stupně o neexistenci této osoby ve vozidle žalobce. Na tomto případě lze právě seznat účelovost a nevěrohodnost tvrzení zástupce žalobce, který „vymýšlí“ zavádějící argumentaci bez opory v reálném světě, *exitus acta probat*. K jednotlivým žalobním bodům pak soud uvádí následující závěry:

Ad 1) Tuto námitku týkající se posouzení omluvy zmocněnce žalobce z ústního jednání (následně doložené rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti), se zabýval již správní orgán I. stupně a i žalovaný. Oba správní orgány dospěly k závěru, že žalobce se z ústního jednání omluvil a tuto omluvu doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti, přičemž tato omluva byla považována za včasnou, avšak nebyla shledána řádnou. K tomu už správní orgán I. stupně uvedl, že „*při hodnocení omluvy přihlédl i k tomu, že zmocněnec u správního orgánu I. stupně vystupuje opakovaně jako zmocněnec osob obviněných z přestupkového jednání, který se v 80 % případů omlouvá ze zdravotních důvodů, kolizi jednání či dovolené. Takové chování zmocněnce považoval správní orgán I. stupně za účelové ve snaze mařit řízení o přestupku. Dále je nutno uvést, že odvolací orgán měl o oprávněnosti daného rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti pochybnosti (z jiných řízení, kde figuruje zmocněnec obviněného), a proto požádal o prověření daného rozhodnutí Pražskou správu sociálního zabezpečení, která sdělila, že zmocněnec obviněného nebyl v době vydání rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nemocensky pojištěn a uvedené rozhodnutí o dočasné pracovní č. B 6954010 bylo na základě zjištěných skutečností stornováno (tedy příslušný orgán vyslovil neplatnost dokladu, který byl použit jako důležitý důvod omluvy z ústního jednání). S těmito skutečnostmi seznámil odvolací orgán zmocněnce obviněného písemností pod č.j. 625/2014/ODSH/8 a vyzval jej k vyjádření (osobně byla tato písemnost zmocněncem převzata dne 17.1.2014), což zmocněnec obviněného neučinil. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy neshledal odvolací orgán námitku týkající se provedení ústního jednání v nepřítomnosti obviněného (resp. jeho zmocněnce) jako*

důvodnou“. Uvedený závěr o účelovém jednání zmocněnce žalobce, který se v 80 % případů omlouvá ze zdravotních důvodů, kolizí jednání či dovolené, což žalobce v žalobě ani nijak nepopřel, takže tento závěr správního orgánu I. stupně lze považovat i žalobcem za uznáný, svědčí jen o snaze o obstrukčnosti tohoto jednání, což potvrzují i výše uvedené skutečnosti týkající se věcí zastupovaných právním zástupce žalobce. Navíc žalobce, resp. jeho právní zástupce, absolutizuje význam pracovní neschopnosti. Pokud byl zmocněnec prokazatelně dočasně práce neschopný podle rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, tak i kdyby měl např. „jen zlomený malíček“ (mor, o němž se žaloba zmiňuje, se snad v současné době již nevyskytuje), tak to samo o sobě bez dalšího není rozhodné k posuzování toho, zda se mohl účastnit ústního jednání nebo nikoliv. Zřejmě pominul konstantní soudní judikaturu, která se týká problematiky omluv z jednání z důvodu pracovní neschopnosti

Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně žalobce obsáhle poučil o náležitostech případné omluvy (součást sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 29. 7. 2013), přičemž dostatečně výmluvnou je rovněž ta skutečnost, že zmocněnec žalobce, který opakovaně vystupuje v řízení před správním orgánem, se opakovaně z nařízených ústních jednání omlouvá. Vzhledem k trestně právní povaze rozhodnutí o přestupku je případné poohlédnutí se za judikaturu Nejvyššího soudu v trestních věcech, z níž se jednoznačně podává, že **rozhodnutí o pracovní neschopnosti bez dalšího není řádnou omluvou obviněného z trestného činu**. Tak např. v usnesení ze dne 28. 5. 2010, sp. zn. 11 Tdo 90/2010, NS ČR uvedl: *„Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhl. č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti), které obviněný předložil soudu po skončení hlavního líčení dne 12. března 2007, se totiž vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají. Samotné tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u soudního jednání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461. Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009).“* Dále v usnesení ze dne 18. 4. 2012, č. j. 4 Tdo 250/2012-24, NS uvedl: *„Navíc Nejvyšší soud považuje za potřebné poznamenat, že ani rozhodnutí lékaře o vzniku dočasné pracovní neschopnosti ve smyslu ustanovení § 60 zák. č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, které mohl obviněný soudu doložit, samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen se dostavit k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Ani samotné předložení zmíněného rozhodnutí lékaře, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění a způsob léčby, ani druh a rozsah omezení, která z případného onemocnění nebo z jeho léčby pro konkrétní osobu vyplývají, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění, resp. její statistické označení (srov. příměr. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2003 sp. zn. 5 Tdo 442/2003).“* Obdobně ve věci 11 Tdo 1551/2012-14 NS uvedl: *„Důvodem, který lze akceptovat a který obviněnému objektivně brání účastnit se veřejného zasedání, a je tedy pro jeho neúčast omluvitelný, může být pochopitelně i jeho nemoc; ta ale musí být soudu doložena lékařskou zprávou, z níž musí být zřejmé, že zdravotní potíže obviněného jsou*

takového rázu, že vylučují jeho účast na veřejném zasedání soudu... Navíc skutečnost, že obviněnému bylo pro zdravotní potíže (v daném případě spočívající v bolestech bederní páteře) ošetřujícím lékařem vystaveno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti) nelze automaticky ztotožňovat s nemožností účasti na veřejném zasedání. Takové rozhodnutí se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají, samo o sobě tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u veřejného zasedání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009). Protože v posuzovaném případě nebylo rozhodnutí takovým podkladem ani ve spojení s předloženou lékařskou zprávou, odvolací soud ještě před veřejným zasedáním ověřil zdravotní stav obviněného u jeho ošetřujícího lékaře, který soudu k jeho telefonickému dotazu sdělil, že zdravotní stav obviněného není natolik vážný, aby se nemohl dostavit ke Krajskému soudu v Ostravě a účastnit se veřejného zasedání. Obviněný tak nepředložil žádný doklad, který by objektivně prokázal jeho neschopnost účastnit se veřejného zasedání. K tomu, aby uvedené podání bylo možné považovat za řádnou omluvu ze zdravotních důvodů, muselo by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání soudu druhého stupně.“ Taktéž ve věci 5 Tdo 442/2003 NS uvedl: „Potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti se ovšem vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely, jak vyplývá z ustanovení § 4 odst. 3 vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Potvrzení lékaře, že ve smyslu § 2 této vyhlášky uznal obviněného práce neschopným, tedy samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen dostavit se k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Samotné předložení zmíněného potvrzení, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění obviněného P. K. N. a způsob jeho léčby, ani druh a rozsah omezení, která z onemocnění nebo z jeho léčby pro obviněného vyplývala, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění.“

Bylo by tedy nepřijatelným právním výkladem (*ad absurdum*), aby obviněnému z přestupku byla přiznána vyšší procesní ochrana, než obviněnému z trestného činu.

Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o pracovní neschopnosti samo o sobě bez dalšího není důvodem pro to, aby správní orgán byl povinen uznat takovou omluvu za řádnou. Tento žalobní bod shledal soud nedůvodným.

Ad 2) Žalobce v tomto žalobním bodu tvrdil, že správní orgán I. stupně neprovedl dokazování, když pouze odkázal na určité listiny, podle názoru žalobce „jeden rádek v protokolu obsahující floskuli čteny listinné důkazy obsažené ve spise na čísle listu 1 -12 nelze ani s nevyšší možnou mírou fantazie považovat za dokazování“. Krajský soud se s názorem žalobce neztotožňuje, když žalobce neuvedl, jak by podle jeho představ, bez

použití „*možné míry fantazie*“ bylo správné provádět listinné důkazy u jednání správního orgánu, kterého se žalobce, resp. zmocněnec žalobce bez řádných důvodů nezúčastnil (argumentace soudu k žalobnímu bodu ad 1/). To už snad ani nelze považovat za účelnou a rozumnou obhajobu práv žalobce. Krajský soud nemůže ani uvěřit tomu, že by žalobce, resp. jeho právní zástupce, neznal ust. § 53 odst. 6 správního řádu, podle něhož se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah. K aplikaci tohoto ustanovení není třeba žádné míry fantazie, stačí zdravý rozum. Navíc o možnost aktivně zastupovat žalobce se jeho zmocněnec sám zbavil práva na veřejné projednání věci, když projednání věci dle § 74 zákona o přestupcích je třeba rozumět nejen její projednání, ale též rozhodnutí o ní (srov. rozsudek NSS ze dne 22.2.2006, č.j. 1As 19/2005-71). Odkaz žalobce na závěr Ústavního soudu týkající se induktivní metody při postupu orgánů činných v trestním řízení je tedy nepřipadný a nemá vůbec vliv na to, že postup správních orgánů byl v souladu s platnou právní úpravou, a že v dané věci bylo rozhodováno na základě prokázaného skutkového stavu dané věci. Již úsměvná je i námitka žalobce vznesená až v žalobě, nikoliv v odvolání, o tom, že v místě měření byla umístěna značka B20a, tj. že tam byla povolena nejvyšší povolená rychlost 70 km/h. To údajně žalobce chtěl prokázat videozáznamem, který „*přikládá k podané žalobě*“, to se však nestalo, a i kdyby něco takového žalobce doložil, tak by se s velkou pravděpodobností hraničící s jistotou muselo jednat o nevěrohodný důkaz. Z předložené fotodokumentace a z podkladů žalovaného rozhodnutí nevyplývá, že by v daném místě byla taková značka umístěna, a lze i o tom úspěšně pochybovat, když Sukova třída v Pardubicích je umístěna v centru města, s velmi hustým provozem, takže lze s jistotou tvrdit, že taková značka tam ani umístěna být nemohla. Ostatně žalobce své tvrzení žádným důkazem předloženým soudu neprokázal. Pokud tvrdil, že měl správní orgán vyslechnout údajného spolucestujícího žalobce, D.P., pak, jak soud již výše uvedl, se jedná o účelovou námitku, obstrukčního charakteru. Z přiložené dokumentace jasně vyplývá, že ve vozidle řízeném žalobcem nikdo jiný, kromě řidiče, nebyl, což ostatně konstatoval správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí a žalobce tento závěr správního orgánu I. stupně žádným konkrétním tvrzením a argumentací v žalobě nevyvrátil a nenavrhl k tomu ani žádný právně relevantní důkaz. Což jen svědčí, jak soud již výše uvedl, o účelovosti a obstrukčnosti námitky žalobce, resp. jeho právního zástupce. Žalobce se nepokrytě snaží o vyvolání dojmu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, že měl správní orgán předvolat svědky, vyslechnout policisty atd., aby vzbudil i u soudu pochybnosti o skutkovém stavu věci zjištěném správními orgány za účelem zrušení rozhodnutí a vrácení zpět žalovanému, a to nikoliv z důvodu pocitu žalobce, resp. jeho právního zástupce, o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a neprokázání jeho viny, ale již z důvodů, které sledují mimo procesní cíle (oddálení rozhodnutí o přestupku, prekluze; srov. výše uvedená argumentace soudu s odkazem na rozsudky NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81 s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31). Rovněž tento žalobní bod shledal soud za nedůvodný.

Ad 3) Tato námitka je procesního charakteru, kdy žalobce poukazuje na jinou vadu řízení, k tomu je nutné poznamenat, že ne každá vada, i kdyby existovala, musí mít nutně vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. V dané věci vina žalobce byla nepochybně zjištěna, na základě právně relevantních podkladů a žalobce v žalobě neuvedl jediný důkaz či tvrzení, které by mohlo závěry správních orgánů o vině žalobce vyvrátit. Již úsměvné je i tvrzení žalobce o tom, že v daném případě bylo porušeno právo na spravedlivý proces žalobce, když žalobce měl „*zájem účastnit se prostřednictvím zmocněnce na ústním jednání, navrhopvat nové důkazy a vyjadřovat se ke stávajícím*“. Jak vyplývá z postupu zmocněnce v obdobných

věcech, ten zastupuje žalobce s jasně obstrukčními úmysly, kdy se nedostavuje na jednání, přičemž tyto jeho omluvy nejsou akceptovány jako řádné. Tento závěr správního orgánu I. stupně ani žalobce v žalobě nevyvrací. Je tedy možné úspěšně pochybovat o tom, že v dané věci byl sám žalobce přesvědčen o své nevině a opravdu měl v úmyslu si zvolit takového zástupce, který bude v přestupkovém řízení hájit jeho práva aktivním způsobem, nikoliv za účelem dosažení mimoprocesních cílů (argumentace soudu již výše). K tvrzené nezákonnosti postupu žalovaného soud uvádí, že takovou nezákonnost nezjistil, když potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti se věcně zabýval správní orgán I. stupně, nikoliv žalovaný. Ale i kdyby tomu tak bylo, tedy že by toto dokazování provedl žalovaný, tak stejně by žalobce nemohl uspět se svým tvrzením o údajné nezákonnosti neuznání omluvy zmocněnce žalobce z přestupkového jednání (viz argumentace soudu včetně aplikované judikatury k žalobnímu bodu ad 1/).

Ad 4), ad 5) Žalobce zřejmě nepochopil, či snad ani nehodlá pochopit (jak to lze seznat i z jiných obdobných tvrzení žalobce, resp. jeho právního zástupce ve věcech řešených tímto soudem, např. ve věci sp. zn. 52A 87/2013), že v tomto přestupkovém řízení primární důkazní břemeno je na správním orgánu, když v řízení o přestupku se vychází ze zásady oficiality, avšak to samo o sobě bez dalšího neznamena, že by správní orgán měl vytvářet podmínky pro jakousi revizi zmíněného měření rychlosti a ověřovat, zda bylo postupováno při měření v souladu s návodem k použití. V tomto případě se totiž jedná o otázku dokazování ve správním řízení (řízení o přestupku), když podle § 3 správního řádu má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování, pak upravuje § 55 odst. 1 a násl. správního řádu. Správní orgán tedy sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu, přičemž není povinen akceptovat ani všechny důkazy navržené účastníkem řízení, kdy pouze musí vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny, tj. proč zejména považují navržené důkazy za nadbytečné. V dané věci je zcela jasné, proč správní orgány považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti (argumentace soudu již výše), přičemž tyto důkazy považuje nejen zdejší soud, ale i NSS za dostatečné, nasvědčující spáchání daného přestupku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Pokud žalobce požadoval, aby v řízení byly provedeny důkazy návodem k obsluze, že se jednalo o údajně „zatajený důkaz“, tak provedení takového důkazu bylo nadbytečné, když v dané věci byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž k důkazu o vině žalobce plně postačovaly výše zmíněné podklady (doklad o ověření a kalibraci měřicího zařízení, fotodokumentace, záznam o přestupku). Naprosto zcestným je názor žalobce o tom, že by v dané věci byl povinen správní orgán „prokazovat“, že policista měřil v souladu s návodem k použití měřicího přístroje. K tomu obiter dictum soud musí poznamenat, že snad žalobce, resp. právní zástupce, „zkouší“ čtenáře žaloby ze znalosti správního práva. Zásada oficiality v přestupkovém, ostatně i jako v jiném správním řízení, znamená, že primárně důkazní břemeno je na správním orgánu. Avšak „pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal“ (srov. § 52 správního řádu). Názor

stěžovatele by v podstatě znamenalo, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Proto argumentace žalobce týkající se „zatajeného důkazu“ je zcela nepřipadná, účelového charakteru. V dané věci byla vina žalobce nedostatečně prokázána, přičemž důkazní břemeno správní orgán unesl. Uvedené podklady, ze kterých vycházel správní orgán I. stupně a potažmo žalovaný, postačovaly pro závěry od povinnosti žalobce za zmíněný přestupek, a to tím spíše za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě a toliko tvrdil, že nesouhlasí s použitím důkazů a způsobem měření (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Měření neproběhlo, jak žalobce tvrdil, v rozporu s podmínkami stanovenými Českým metrologickým institutem na základě zákona. Pokud je důkaz o rychlosti pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, tak nelze mít o zákonnosti měření žádné pochybnosti. Radar, o jehož identitě není žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění, dále jen „zákon o metrologii“), přičemž ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Jednotnost a správnost pracovních měřidel zajišťuje v potřebném rozsahu jejich uživatel kalibrací, není-li pro dané měřidlo vhodnější jiný způsob či metoda (§ 11 odst. 5 zákona o metrologii). Žalobce, který zpochybňoval výsledek měření, si mohl jistě vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku). Žalobce nic takového neučinil a namísto toho volil cestu jinou, když se snažil zpochybnit zákonnost měření z údajného nedodržení návodu k jeho obsluze a tvrzením o tom, že v certifikátu o schválení typu měřidla k danému měřicímu zařízení (aniž to konkrétně žalobce v žalobě prokazoval) je uvedeno v základních metrologických charakteristikách, že „měřicí úhel je 0°, a že nejsou povoleny žádné odchylky“. Pro věc je klíčové to, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (srov. rozsudek NSS ze dne 24.8.2011, č.j. 1As 42/2011-115). Uvedené tvrzení o nutnosti zachování měřicího úhlu 0°, uvedl žalobce v odvolání, přičemž s touto námitkou se vypořádal žalovaný takto: „Co se týče nedodržení 0° úhlu, je nutno uvést, že tvrzení obviněného v uvedeném odstavci je zcela nesmyslné. Už z logiky věci vyplývá, že tzv. 0° úhel (ať už má tento pojem obviněný z jakéhokoliv návodu k obsluze, určitě se nejedná o měřicí zařízení, kterým bylo měření prováděno) nemůže být dodržen, protože by měřicí zařízení muselo stát uprostřed jízdního pruhu, ve kterém by se muselo zároveň nacházet měřené vozidlo. Měřicí zařízení se (z logiky věci) vždy musí nacházet mimo jízdní pruh a provádět měření z pozice poněkud šikmo směrem k vlastní dráze měřeného vozidla. Podstatná je tedy především skutečnost, aby byl zaměřovací terč měřicího zařízení namířený na přední část vozidla a nikoliv na jeho bok. K tomuto je nutno dále uvést, že přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti byl zadokumentován silničním radarovým rychloměrem, který měl platný ověřovací list vydaný Českým metrologickým institutem. Samotný silniční radarový rychloměr je ověřován autorizovanými metrologickými středisky za velmi přísných podmínek. Pokud je rychloměr metrologickým střediskem schválen, je na 1 rok vystaven ověřovací list. Tento ověřovací list nahrazuje důkaz znaleckým posudkem, zda měřicí zařízení měří správně (jinými slovy měřicí zařízení s platným ověřovacím listem měří po dobu platnosti ověření správně, není-li prokázán opak, k čemuž je možné analogicky vztáhnout rozsudek Nejvyššího správního soudu 1As 42/2011 ze dne 24.8.2011: „[36] V tomto bodě se

zdejší soud rovněž plně shoduje se závěrem žalovaného a krajského soudu. Pro věc je klíčové to, co uvádí krajský soud, totiž že důkaz o rychlosti stěžovatele byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Radar, o jehož identitě není žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Jednotnost a správnost pracovních měřidel zajišťuje v potřebném rozsahu jejich uživatel kalibrací, není-li pro dané měřidlo vhodnější jiný způsob či metoda (§ 11 odst. 5). O tom, že oba strážníci, kteří v den stěžovatelova přestupku radar obsluhovali, byli v jeho užívání zaškoleni, není žádného sporu (srov. čl. 30 a 31 správního spisu).“ Součástí spisu je jak ověřovací list, tak dostatečně čitelný výstup z měřicího zařízení. Přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti je spolehlivě zadokumentován, existuje-li záznam o přestupku (snímek) z měřicího zařízení, tento přestupek byl proveden kalibrovaným silničním rychloměrem a k ovládání tohoto rychloměru byla jeho obsluha proškolená, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 42/2011 ze dne 24.8.2011“. Výše uvedený závěr žalovaného žalobce nenapadl žádnou konkrétní námitkou (zejména jeho tvrzení o nesmyslnosti tvrzení o nedodržení 0° úhlu), čili i tuto námitku lze posoudit jako laického charakteru, naprosto nepodloženou, účelového charakteru. Rovněž tvrzení o tom, že „policie používá výběhové modely (i když jak je obecně známo zjevně předražené), jež se již v zahraničí neužívají, či pouze dosluhují, právě s ohledem na tuto technickou nedokonalost, jako je nutno měření v polovině jízdního pruhu, což s sebou přináší obtíže charakteru zabezpečení bezpečnosti osoby, která měření provádí“, nijak nevyvrací výše uvedené závěry o prokázání viny žalobce, když navíc takové tvrzení do prostředku účelné a smysluplné obrany práv žalobce v žalobě ani nepatří, když jsou spíše laického charakteru. Přece snad musí být i samotnému žalobci, i kdyby nebyl zastoupen právním zástupcem, jasné, že obecné tvrzení, navíc ničím neprokázané, o použití výběhových a předražených modelů měřicích zařízení, ještě samo o sobě nemůže zpochybnit to, že žalobce se dopustil výše zmíněného přestupkového jednání. Tvrzení o tom, že v dané věci nebylo změřeno vozidlo žalobce, ale vozidlo předchozí, které „vjelo do záběru vlivem zpoždění závěrky spouště fotografického přístroje“, žalobce, resp. jeho právní zástupce s oblibou používá i v jiných obdobných věcech. Již i NSS konstantně judikuje, že pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není. V daném případě žalobce nenavrhл správnímu orgánu či soudu provést nějaký právně relevantní důkaz, který by uvedený závěr zcela přesvědčivě byl schopen sám o sobě bez dalšího vyvrátit. Správní orgán, stejně jako soud, nebyl povinen za účelem „obhajoby“ správnosti měření provádět nějaké další dokazování a vyvracet žalobcovy účelové pochybnosti a výpočty týkající se jeho tvrzení o nedodržení návodu k obsluze a o tom, že v podstatě v důsledku „zpoždění závěrky“ bylo změřeno jiné vozidlo. Žalobce nijak ani nezpochybnil tvrzení správního orgánu I. stupně, že z fotodokumentace je patrné, že záměrný kříž měřicího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na přijíždějící vozidlo, kterým bylo vozidlo žalobce (žalobce nezpochybnil, že v uvedené fotodokumentaci není zachyceno vozidlo žalobce). Jestliže záměrný kříž byl umístěn na vozidlo řízené žalobcem a pokud přístroj jeho rychlost zaznamenal, tak lze z jakékoliv pochybnosti o změření rychlosti vozidla považovat jen za účelové. Pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a správnost měření lze tedy považovat za

jednoznačně prokázanou (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27). Proto nebylo třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci dalším dokazováním. Proto i oba tyto žalobní body shledal krajský soud za nedůvodné.

Ad 6) Lze se jistě ztotožnit s tvrzením žalobce o tom, že měření rychlosti smí provádět pouze policie a obecní policie. To snad nemusí žalobce, resp. jeho právní zástupce, soudu takto v žalobě sdělovat. Žalobce dále tvrdil, že měřicí zařízení smí obsluhovat pouze osoba, která k tomu byla řádně proškolená. V dané věci žalobce však nenamítl, že měřicí zařízení neobsluhovala osoba, která k tomu byla řádně proškolená. Žalovaný uvedl v žalovaném rozhodnutí, že strážník P.V., který obsluhoval měřicí zařízení, je v zacházení „s daným měřicím zařízením proškolen“. Tento závěr žalovaného žalobce nijak nezpochybnil a soud nebyl povinen ex officio bez žalobní námítky tento závěr žalovaného prověřovat. Navíc, i kdyby tento policista proškolen nebyl, tak to samo o sobě bez dalšího neznámá, že by se žalobce tím mohl zbavit odpovědnosti za zmíněný přestupek. I kdyby policista obsluhoval měřicí zařízení bez proškolení z obsluhy měřicího zařízení, tak to samo o sobě bez dalšího neznámá, že by k takové činnosti nebyl oprávněn. I příslušník městské policie je ze zákona oprávněn provádět měření rychlosti, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupku ve fotodokumentaci a nepřetržitý kontakt policisty s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku. Proto je nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze měřicího zařízení je policista oprávněn a proškolen či nikoli, to je už záležitostí policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržení právních předpisů na veřejných komunikacích, bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů. V této souvislosti je nutné citovat i z rozsudku NSS ze dne 3.3.2011, č.j. 7As 18/2011-54, dle kterého „... *správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splní předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí*“. S tímto závěrem se soud ztotožňuje a zastává jej i konstantní soudní judikatura (srov. i rozsudek NSS ze dne 24.10.2013, č.j. 5As 110/2012-26). Rovněž tento žalobní bod shledal soud za nedůvodný.

Ad 7) Rovněž žalobce nemohl uspět s tvrzením o absenci „materiálního aspektu“. Prokázání materiálního aspektu jednoznačně vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, podle kterého se žalobce uvedeného jednání „*dopustil na přehledném úseku, avšak s vysokou intenzitou provozu, jak je zřejmé i z fotografického záznamu, kdy se dále jedná o místo, kde jsou četně umístěné přechody pro chodce, a jízda po této komunikaci vyžaduje zvýšenou obezřetnost ze strany řidiče*“. K tomu dále uvedl, že při zvyšování rychlosti jízdy vozidla dochází k prodlužování brzdné dráhy vozidla v případě nutnosti vozidla náhle zastavit, např. při vběhnutí dítěte na komunikaci, tím tedy dochází ke zvyšování nebezpečnosti pro ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. I kdyby však toto správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí k materiálnímu aspektu neuvedl, tak jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5As 104/2008-45). Pouze v případě, který není „*běžně se vyskytující*“, např. v případě řešeném citovaným rozsudkem NSS, kdy došlo k nepatrnému překročení nejvyšší povolené rychlosti (o 2 km/h), vyslovil NSS názor o tom, že v daném případě bylo nutné zkoumat materiální znak přestupku. To však neznámá, že by automaticky bez dalšího bylo nutné materiální znak posuzovat vždy. To by pak bylo pro bezpečnost účastníků silničního provozu velmi nebezpečné, když by se v případě musel správní orgán tímto materiálním aspektem zabývat a hodnotit, zda, jak tvrdil žalobce, spáchal tento přestupek, čili překročil

nejvyšší povolenou rychlost, když jel v plynule jedoucí koloně, nebo, jak tvrdil, že v místě měření zjevně porušil zákon cyklista, který jel na přechodu pro chodce (v tomto případě se snad jedná již o pouze úsměvné tvrzení žalobce, které nemůže ani myslet vážně, neboť i on sám si musí být vědom, že se projednává jeho přestupkové jednání, nikoliv jednání jiné osoby). To by se pak ad absurdum mohlo jezdit vesele „na červenou“, tj. v případě že svítí červené světlo na semaforu, v době nočního klidu, kdy je téměř nulový provoz na silnici, takže účastník silničního provozu, který by „na červenou“ projížděl za noci velkým městem, s nízkou intenzitou provozu, by mohl tvrdit, že jeho jednání není vůbec společensky nebezpečné. To by se v podstatě mohl velmi omezit či paralyzovat dohled Policie ČR a městské policie nad bezpečností silničního provozu, přičemž ty by se v případě porušení pravidel silničního provozu při silničních kontrolách museli zamýšlet nad tím, zda změřené vozidlo jede v plynule jedoucí koloně či nikoliv, zda ještě někdo jiný nepáchá jiný přestupek, anebo by museli „komparovat“, jak tvrdí žalobce v žalobě, zda je zjištěné přestupkové jednání tolerováno policií v jiných státech či nikoliv. I tuto žalobní námitku shledal tedy soud za nedůvodnou.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Obiter dictum k rozsahu žaloby a charakteru námitek v nich obsažených, často použitých účelově bez právní relevantnosti jejich významu, je třeba poznamenat, že takový přístup ze strany žalobce, resp. právní zástupce žalobce v obdobných věcech a v dané věci není ojedinělý. Jedná se zřejmě o projev přesvědčení, že kvantita je důležitější než kvalita, opak je však pravdou – non multa set multum.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. října 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová